

РЕШЕНИЕ

№ 246

гр. П., 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Лили В. Асенова Добрева
като разгледа докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело № 20211720103778 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на „ЮБЦ“ ЕООД, в която се сочи, че в него полза е издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК в рамките на ч.гр.д. № ***/**** г., по описа на Районен съд П. срещу Р. И.. С., ЕГН *****, гр. П., ул** № 1.

Ищецът обосновава активната си материална и процесуална легитимация с договор за цесия от дата 01.10.2019 г., с прехвърлител на вземанията ”С.Г. Груп“ ООД, което дружество, от своя страна, е цесионер и собственик на вземания по договор за цесия от 16.10.2018 г., с прехвърлител на вземания „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД.

Твърди, че между „Българска телекомуникационна компания:ю“ ЕАД и ответника е бил сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер ***** от дата **.**.**** г. за ползване на мобилен номер ***** по избран тарифен план ***** с месечна абонаментна такса в размер на 26.99 лв. с ДДС за срок от 24 месеца. Твърди, че съгласно чл. 29 от Общите условия на мобилния оператор предоставените услуги се отчитат месечно и се заплащат през месеца, следващ този на ползването им. Периодът на заплащане е 15 дни от издаване на сметката/фактурата, като БТК определя началната и крайната му дата, която не може да бъде по-късно от 29-то число на месеца.

Твърди, че за текущото потребление и месечна абонаментна такса били издавани фактури обективиращи вида и размера на незаплатената електронна съобщителна услуга, на стойност 66,08 лева, за които са издадени фактури с № *****/01.03.2018 г.; *****/01.04.2018 .; *****/01.05.2018 г.; *****/01.06.2018 г. за периода от 01.02.2018 г. до 01.06.2018 г.

Твърди се, че договорът са едностранно прекратени на 04.06.2018г. по вина на ответник.

Прави изявление за уведомяване на ответника за цесията.

С оглед гореизложеното, моли съда да постанови решение, с което да признае за установено наличието на вземането по издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № ***/**** г. по описа на Районен съд П. срещу ответника за незаплатената електронна съобщителна услуга на стойност 66,08 лева като не претендира сума в размер на 16,47 лева, законна лихва в периода от 18.06.2018 г., до 30.11.2020 г. За тази сума с оглед неподаването иск, съдът е обезсилил издадената заповед за изпълнение на парично задължение, вкл. в частта за разносните съразмерно на незаявената искова претенция.

Претендира разноси.

Ответникът е депозирал отговор в срок чрез назначения си особен представител. Оспорва наличието а облигационна връзка, както и размера на исковата претенция. Намира договора с ответника за нищожен, с твърдението, че същият не разполага с необходимата лицензия за сключване на договори за далекосъобщителни услуги. Намира, че представените по делото фактури не установяват твърдяното в исковата молба задължение. Оспорва твърдението, че е уведомен надлежно за цесиите.

В проведеното открито съдебно заседание ищецът не се представлява като депозира писмено становище, а ответникът се представлява и всяка една от страните поддържа вече изложената теза.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд П. е сезиран с установителен иск, разглеждан по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. чл. 79, ал. 1 ЗЗД. по сключени договор за доставка на електронни съобщителни услуги.

Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение за вземането в хипотезите на чл. 415, ал. 1, т. 1 и 2 ГПК и същата да влезе в сила. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в рамките на заповедното производство **частично** съвпадат, поради което предявеният иск е процесуално допустим.

Предмет на доказване по делото е парично вземане на ищеца, произтичащо от горепосочените договори. По правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е било да докаже, че претендираните суми се дължат на валидно договорно основание, че е изпълнил своето основно договорно задължение за предоставяне на услугата, поради което неговото вземане е възникнало по основание и размер.

Ищецът обосновава активната ли материална и процесуална легитимация с договор за цесия от дата 01.10.2019 г., с прехвърлител на вземанията "С.Г. Груп" ООД, което дружество, от своя страна, е цесионер и собственик на вземания по договор за цесия от 16.10.2018 г., с прехвърлител на вземания „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД.

По делото като писмени доказателства са приети тук цитираните договори, като твърдяното частно правоприемство се установява. По правилото на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД за да произведе цесията действие спрямо длъжника предишният кредитор трябва да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземането. Няма пречка цедентът да

упълномощи цесионера да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник, каквато е и настоящата хипотеза. В този случай представителната власт възниква по волята на представлявания – цедента, като обемът ѝ се определя според това, което упълномощителят е изявил съобразно чл. 39 ЗЗД (така Решение № 114 от 07.09.2016г. по т.д. № 362/2015 на второ т.о. ВКС).

Съгласно чл. 5 от договор за цесия от 16.10.2018 г., цесионерът е упълномощен да уведоми длъжниците за извършената цесия, като в тази връзка е издадено и изрично пълномощно. По делото е приложено и изявление от „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, чрез пълномощника му ”С.Г. Груп“ ООД, с което ответникът е уведомен за двете цесии. Липсват данни да надлежното му връчване преди инициране на настоящото производство, но като приложение към исковата молба това уведомление е достигнало до ответника с връчването на препис от исковата молба, поради което конкретното възражение в отговора на исковата молба е неоснователно, като настоящият състав приема, че цесията е надлежно съобщената на длъжника.

От представения по делото договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер ***** от дата **.**.**** г. за ползване на мобилен номер ***** по избран тарифен план ***** с месечна абонаментна такса в размер на 26.99 лв. с ДДС за срок от 24 месеца се установява твърдяната между страните облигационна връзка като формалната доказателствена сила на положения от ответника подпис не е оспорена, поради което на основание чл. 180 ГПК обвързва съда.

Правното действие на сключения договор попада под приложното поле на ТЗ, тъй като учреденото от него договорно правоотношение е възникнало между лица, едно от които е търговец и е свързано с упражняването от него занятие – арг. чл. 286, ал. 1 ТЗ. Този договор е от вида на субективните (относителните) търговски сделки. Договорът е сключен при предварително установени от ищеца общи условия (чл. 298, ал. 1, т. 1 ТЗ и чл. 16, ал. 1 ЗЗД), които са задължителни за потребителя, тъй като писмено ги е приел, полагайки подписа си под индивидуално сключените договори, доколкото е упоменато, че същият се е запознал с тях предварително.

При тези обективни данни, удостоверени в представените по делото писмени доказателства следва извода, че „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД се е задължило да предостави: електронни съобщителни услуги, а ответникът се е задължил да заплати цена на предоставените услуги, съгласно тарифен план по действащият ценоразпис на ищеца. Страните са уговорили също и клаузи съгласно които, ако абоната наруши задълженията си по приложенията, договорите или Общите условия, операторът има право да прекрати едностранно сключеният с абоната договор.

Съдът приема също, че ищецът е доставял услуги по сключените договори (изпълнил е задълженията си, произтичащи от договора), тъй като е налице заявяване за ползване на мобилни услуги, като данни за първо неизпълнение по твърдения на ищеца са за периода от 01.02.2018 г. до 28.02.2018 г. – два месеца след сключване на договора.

При доказаност на иска в своето основание, съдът следва да определи и размера – арг. чл. 162 ГПК. Макар и да се касае за период, през който са начислявани поредица суми, дължими по конкретни услуги, настоящият състав е приел, че не е необходимо да се допуска съдебна експертиза, която единствено би натоварила производството с разноси и то в размер по – висок от цената иска.

При определяне размера на предявените искове съдът цени представените от ищеца детайлни месечни справки (неоспорени, доколкото оспорването е общо като се поддържа, че фактурите не установяват размера на процесната претенция), от които се

установява всеки един изходящ разговор по време на осъществяване, до кой номер, неговото времетраене и цена. Прави впечатление, че исквата претенция е значително в по – нисък размер от дължимите се в процесния период месечни такси и реализирано потребление за международни разговори, което е друг довод за наличието за доставката на услугите, които са били частично погасени от ответника.

При тези обективни данни съдът приема предявения иск за главница, формирана от дължимите се месечни такси и потребление за доказан и по размер, поради което следва да бъде уважен в цялост.

По разноските:

Ищецът е претендирал разноски и при този изход от спора по правилото на чл. 78, ал. 1 такива следва да му бъдат присъдени съразмерно с уважената част от иска. Ищецът е доказал разноски в размер на 25,00 лева за държавна такса и 180,00 лева за процесуално представителство и 150,00 лева депозит за особен представител, които следва да бъдат уважени в цялост и му се присъди сума в размер на 355,00 лева.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе и за дължимостта на разноските в заповедното производство с осъдителен диспозитив. Предвид изхода от спора и доказаните в заповедното производство разноски, на ищеца се дължат 164,10 лева тъй като заповедта за изпълнение е била частично обезсилена.

В светлината на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, че **В ПОЛЗА** на „ЮБЦ“ ЕООД, ЕИК 205680303, **СЪЩЕСТВУВА** изискуемо вземане **срещу Р. ИВ. СТ.**, ЕГН *****, гр. П., ул. № 1 за сумата в размер на **66,08 лева**, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 11.01.2021 г., представляваща задължение, произтичащо от договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер ***** от дата **. **. ***** г. за ползване на мобилен номер ***** по избран тарифен план ***** с месечна абонаментна такса в размер на 26.99 лв. с ДДС за срок от 24 месеца, сключен с „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, за която сума е издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК в рамките на ч.гр.д. № ***/**** г., по описа на Районен съд П..

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Р. ИВ. СТ.** да заплати на „ЮБЦ“ ЕООД, суми в размер на **355,00 лева** разноски в рамките на исквото производство и **164,10 лева** в заповедното производство.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд П..

Препис от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____